

Εμπειρικά Χριστούγεννα

[/ Γνώμες](#)

Χριστούγεννα!

Με τη φοβερή θεολογία περί ενανθρωπήσεως του Θεού·

Με το σημαντικό μήνυμα για τον κάθε άνθρωπο, ότι δεν είναι πια μόνος στη ζωή·

Με τη βεβαιότητα της αγάπης του Τριαδικού Θεού·

Με την ελπίδα ότι ο κόσμος πορεύεται προς την ανακαίνιση κι όχι την καταστροφή.

Ποιος, όμως, ασχολείται με αυτά; Ποιος «φιλοσοφεί» για τα πιο πάνω;

Τα καθημερινά προβλήματα, τα τρεχάματα και οι δυσκολίες, όπως και τα ενδιαφέροντά μας, δεν αφήνουν περιθώριο ενασχόλησης με τη σημασία της «θεολογίας της ενανθρωπήσεως».

Κι αν κάποια «χριστουγεννιάτικα μηνύματα» ακούγονται από κρατούντες, αυτά μιλούν, συνήθως, περί ειρήνης επί της γης, εννοώντας, προφανώς, ένα κόσμο χωρίς πολέμους, αγνοώντας το ουσιαστικό μήνυμα των Χριστουγέννων που είναι η εσωτερική ειρήνη της καρδιάς ως καρπός του Αγίου Πνεύματος.

Η Εκκλησία, αιώνες τώρα, με τους αγίους και τη θεολογία Της, με τους ύμνους και τις ακολουθίες Της, εξακολουθεί να μιλά με τη γλώσσα του ουρανού σ' ένα κόσμο

αγχωμένο και ταλαιπωρημένο, σ' ανθρώπους απογοητευμένους και μοναξιασμένους. Αυτοί, άλλωστε, χρειάζονται το λόγο Της. Ο Θεός έγινε άνθρωπος γι' αυτό και σ' αυτό τον κόσμο!

Έτσι, όσοι δεν αισθανόμαστε αυτάρκειες με την αρετή και τις γνώσεις μας, όσοι αναζητούμε την όντως Ζωή από τώρα κι όσοι είμαστε διατεθειμένοι να αφήσουμε τη μιζέρια του εαυτού μας για να ζήσουμε πληρότητα ζωής, τα Χριστούγεννα μπορεί να γίνουν η αφετηρία για μας.

Οι μεγάλες αλλαγές και οι εσωτερικοί σεισμοί γίνονται, συνήθως, αθόρυβα και αόρατα. Στο βάθος τού είναι μας παίρνονται οι αποφάσεις, μυστικά και ουσιαστικά, ελεύθερα και αβίαστα, με τη συνεργία του Αγίου Πνεύματος.

Η Εκκλησία, ως τρόπος ζωής κι ως το ζωντανό Σώμα του Χριστού, που συγκεκριμενοποιείται στη σχέση μας με τον Θεό και τους συγκεκριμένους ανθρώπους της κοινότητάς μας, γίνεται, τότε, η μέθοδος που μας βοηθά, για να μεταβούμε από το θάνατο της φιλαυτίας στη ζωή της αγάπης. Η προσωπική άσκηση της νηστείας, της προσευχής, της υπακοής, της ελεημοσύνης κάθε μορφής, μαζί με τη συμμετοχή μας στα Μυστήρια της Εκκλησίας, γίνονται μέσα Χριστοποιήσεως μας. Γινόμαστε, δηλαδή, μικροί Χριστοί, αδελφοί του Θεανθρώπου.

Τότε κατανοούμε εμπειρικά το μεγάλο μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Θεού: να είναι τέλειος άνθρωπος, παραμένοντας τέλειος Θεός. Γιατί θα μπορούμε, στηριγμένοι στο Θεάνθρωπο Χριστό, να ζήσουμε τη ζωή αυτή με τις χαρές και τη χάρη Της, προσδοκώντας την αιώνια χαρά της αιωνιότητας.

«Αξίωσε μας, Κύριε Ιησού Χριστέ, Θεάνθρωπε Σωτήρα μας, να γίνεται η ζωή Σου ζωή μας, αγωνιζόμενοι με ζήλο και χαρά να τηρούμε τις εντολές Σου, εκφράζοντας έτσι την επιθυμία μας να γίνει ο εαυτός μας και ο κόσμος μας δικός Σου εις αιώνας».

Του πατρός Ανδρέα Αγαθοκλέους